

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 07 0 K 013549 19 Kž
Sarajevo, 09.07.2020. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu u vijeću sastavljenom od sudija Nidžare Zlotrg kao predsjednice vijeća, Vesne Stanković Ćosović i Hurije Muratović, kao članica vijeća, uz učešće zapisničarke Amele Kešan, u krivičnom predmetu protiv optuženog A.K., zbog krivičnog djela Teško krivično djelo protiv bezbjednosti javnog saobraćaja iz člana 336. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom Ugrožavanje javnog saobraćaja iz člana 332. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama Županijskog/ Kantonalnog tužilaštva u Mostaru, optuženog A.K. i branioca optuženog, advokata Nermina Dizdara iz Mostara, izjavljenim protiv presude Županijskog/Kantonalnog suda u Mostaru broj 07 0 K 013549 16 K od 02.11.2018. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 09.07.2020. godine u prisustvu federalne tužiteljice Nermine Mutevelić, optuženog A.K. i njegovog branioca, advokata Emira R. Karača iz Sarajeva, donio je sljedeće:

R J E Š E N J E

Djelimičnim uvažavanjem žalbe optuženog A.K. i njegovog branioca, ukida se presuda Županijskog/Kantonalnog suda u Mostaru broj 07 0 K 013549 16 K od 02.11.2018. godine i predmet vraća tome sudu na ponovno suđenje.

O B R A Z L O Ž E N J E

Prvostepenom presudom Županijskog/Kantonalnog suda u Mostaru broj 07 0 K 013549 16 K od 02.11.2018. godine, optuženi A.K. (u daljem tekstu: optuženi) oglašen je krivim zbog krivičnog djela Teško krivično djelo protiv bezbjednosti javnog saobraćaja iz člana 336. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom Ugrožavanje javnog saobraćaja iz člana 332. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ FBiH) i osuđen je na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine i 6 (šest) mjeseci. Na osnovu člana 77. KZ FBiH optuženom je izrečena mjera bezbjednosti zabrana upravljanja motornim vozilom „B“ kategorije u trajanju od 3 (tri) godine, računajući od dana pravosnažnosti presude, s tim da se vrijeme izdržavanja kazne zatvora ne uračunava u vrijeme trajanja ove mjere. Na osnovu člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP FBiH) optuženi je oslobođen plaćanja troškova krivičnog postupka iz člana 199. stav 2. tačka a) do h) istog zakona, tako da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

Protiv te presude žalbu je izjavio županijski/kantonalni tužilac zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji, uz prijedlog da se žalba uvaži, prvostepena presuda preinači, tako što će se optuženom izreći kazna zatvora u dužem trajanju ili da pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Protiv prvostepene presude žalbu je izjavio branilac optuženog advokat Nermin Dizdar (u daljem tekstu: branilac optuženog) zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona, odluke o kazni i mjere bezbjednosti uz prijedlog da se žalba uvaži, pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da se pobijana presuda preinači tako što će se utvrditi da je optuženi krivično djelo izvršio iz nehata i što će mu se izreći kazna zatvora u kraćem trajanju.

Protiv prvostepene presude žalbu je izjavio i optuženi zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona, odluke o kazni i mjere bezbjednosti, bez navođenja žalbenih prijedloga.

U pismenom odgovoru na žalbu županijskog/kantonalnog tužioca branilac optuženog je predložio da se ta žalba odbije.

Federalna tužiteljica podneskom broj T07 0 KTŽ 0011603 19 2 od 04.03.2019. godine je predložila da se uvaži žalba kantonalnog/županijskog tužioca iz razloga koji su navedeni i obrazloženi u toj žalbi, a da se žalbe optuženog i njegovog branioca odbiju kao neosnovane.

Na sjednici vijeća ovog suda, održanoj u smislu člana 319. stav 1. ZKP FBiH, federalna tužiteljica je izjavila da u svemu ostaje kod žalbenih razloga i prijedloga u žalbi županijskog/kantonalnog tužioca i kod navoda iz pismenog podneska Federalnog tužilaštva, a branilac optuženog Emir R. Karača i optuženi su saglasno izjavili da u svemu ostaju kod žalbenih razloga i prijedloga navedenih u žalbama optuženog i njegovog branioca.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnost da li je na štetu optuženog povrijeđen krivični zakon, u smislu člana 321. ZKP FBiH, pa je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Kantonalni/županijski tužilac u žalbi navodi da pobija prvostepenu presudu zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, u žalbi ne precizira o kojim povredama se radi, te navodi da je ovaj žalbeni osnov povezan sa žalbenim osnovom pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, „kako u pogledu, navodno, nezakonitih dokaza pribavljenih bitnim povredama ZKP FBiH i to prihvatanjem prigovora odbrane da vještačenje nije provedeno temeljem naredbe suda ili tužilaštva, tako i oglašavanjem nezakonitim tako pribavljenih dokaza, navodno pribavljenih bitnim povredama procesnog zakona“. U žalbi se dalje navodi da je prigovor odbrane u ovom predmetu bio usmjeren na to da je vještačenje

alkoholiziranosti kod optuženog provedeno temeljem naredbe ovlaštenih službenih osoba, a ne temeljem naredbe suda ili tužilaštva i da je u tom smislu nalaz vještačenja alkohola u krvi nezakonit dokaz, te da je prilikom ocjene prigovora branioca prvostepeni sud zanemario činjenicu da su ovlaštene službene osobe evidentirale mjere koje će preduzeti u cilju utvrđivanja odlučnih činjenica, pa je između ostalog evidentirano i vađenje krvi u zapisniku o uviđaju, a Policijska uprava Mostar je dana 01.10.2015. godine zatražila analizu krvi i urina, te da se nalaz dostavi Policijskoj upravi Mostar. Tužilac u žalbi dalje navodi da su ovlaštene službene osobe postupale u okviru svojih ovlaštenja propisanih zakonom prilikom obavljanja uviđaja na licu mjesta, a nakon što su obavijestili tužioca o saobraćajnoj nezgodi i okolnostima saobraćajne nezgode temeljem ovlaštenja koja proizilaze iz ZKP FBiH i iz Zakon o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima u BiH (u daljem tekstu: ZOOPS na putevima) preduzeli su odgovarajuće mjere i radnje i odredili vještačenje krvi na okolnost prisustva alkohola u organizmu, koje je obavljeno od strane nadležne institucije, a za potrebe krivičnog postupka. Takođe tužilac u žalbi navodi da odbrana nije prigovarala nalazu vještačenja alkohola u krvi u smislu da određivanje vještačenja nije pravilno evidentirano u zapisniku o uviđaju, te da je u vezi sa tim i nalaz vještačenja alkohola, nezakonit dokaz, tako da je sud navedene okolnosti cijenio u širem kontekstu iako odbrana na iste nije prigovarala. Upravo zbog pogrešno utvrđenih činjenica prvostepeni sud je i nalaz vještaka neuropsihijatra prof. dr. Abdulaha Kučukalića proglasio nezakonitim dokazom jer se zasniva na nalazu vještačenja alkohola u krvi koga je sud prethodno proglasio nezakonitim dokazom nalazeći da je pribavljen uz povrede procesnog zakona. Iz sadržaja žalbe proizilazi da se radi o bitnoj povredi odredba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH u vezi sa članom 11. stav 2. i članom 236. istog zakona.

Ovi žalbeni prigovori kantonalnog/županijskog tužioca nisu osnovani.

Ovlaštene službene osobe u smislu člana 236. stav 1. ZKP FBiH mogu izvršiti uviđaj na licu mjesta i odrediti potrebna vještačenja, osim obdukcije i eshumacije leša, nakon obavještenja tužioca, a diskreciona je odluka tužioca da li će prisustvovati uviđaju. Preduzete uviđajne radnje moraju se dokumentovati i konstatovati u zapisniku o uviđaju i detaljno obrazložiti kako u zapisniku, tako i u posebnom službenom izvještaju. Iz zapisnika o uviđaju vidi se da je tužilac obaviješten, ali da nije izašao na lice mjesta, tako da su po ovlaštenju tužioca uviđaj izvršile ovlaštene službene osobe u skladu sa odredbom člana 106. i 236. ZKP FBiH. U zapisniku o uviđaju je konstatovano da je od oba vozača, učesnika saobraćajne nezgode, uzeta krv, međutim, u zapisniku nije konstatovano i dokumentovano da je ta krv poslata na analizu Zavodu za zdravstvenu zaštitu zaposlenika MUP Kantona Sarajevo (u daljem tekstu: Zavodu za zdravstvenu zaštitu), kao akreditovanoj instituciji za tu vrstu analiza i vještačenja u Federaciji BiH. Takođe se iz stanja u spisu vidi da je uzeta krv, uz zahtjev Policijske uprave Mostar, Policijske Stanice za bezbjednost saobraćaja od 01.10.2015. godine, dakle 18 dana nakon izvršenog uviđaja na licu mjesta, dostavljena Zavodu za zdravstvenu zaštitu, radi analize. Radi toga pravilno je prvostepeni sud našao da je nalaz vještačenja krvi nezakonit dokaz u smislu člana 11. stav 2. ZKP FBiH, jer u zapisniku o uviđaju nije konstatovano i dokumentovano da je uzeta krv od optuženog dostavljena Zavodu za zdravstvenu zaštitu radi analize, kako to propisuju odredba člana 236. stav 1. ZKP FBiH, pa slijedom toga, obzirom da je krv

poslata na analizu po proteku 18 dana, od dana uzimanja krvi i okončanog uviđaja, za predmetno vještačenje je bila potrebna naredba tužioca ili suda u smislu člana 110. stav 1. ZKP FBiH. Slijedom navedenog, kako je nalaz alkohola u krvi pribavljen protivno odredbi člana 110. stav 1. i člana 236. stav 1. ZKP FBiH, taj nalaz predstavlja nezakonit dokaz na kome se u smislu člana 11. stav 2. ZKP FBiH ne može zasnivati sudska odluka. Kako u smislu člana 11. stav 3. istog zakona sud ne može zasnovati svoju odluku na dokazima koji su dobijeni na osnovu dokaza iz stava 2. ovog člana, to je prvostepeni sud pravilno postupio kada je našao da i dokazi (nalaz i mišljenje vještaka neuropsihijatra prof. dr. Abdulaha Kučukalića, dopuna nalaza i mišljenja istog vještaka, iskaz vještaka Enere Čavić i Abdulaha Kučukalića) koji su proizašli iz nalaza vještačenja alkohola u krvi optuženog, predstavljaju nezakonit dokaz. Slijedom navedenog nalazeći u pobijanoj presudi da je nalaz vještačenja alkohola u krvi nezakonit dokaz u smislu člana 11. stav 2. ZKP FBiH jer je pribavljen uz povredu odredaba člana 236. stav 1. i člana 110. stav 1. istog zakona i da su dokazi koji su dobijeni na osnovu toga dokaza, u smislu člana 11. stav 3. ZKP FBiH nezakoniti, prvostepeni sud nije počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. u vezi sa članom 11. stav 2. i 3., članom 110. stav 1. i članom 236. stav 1. istog zakona.

Branilac optuženog u žalbi navodi da je sud prekoračio optužbu i time da je povrijedio objektivni identitet između optužbe i presude. U žalbi se ne navodi o kojoj povredi se radi, ali iz sadržaja žalbe proizilazi da se radi o bitnoj povredi odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka j) ZKP FBiH. Tu povredu branilac vidi u tome što je prvostepeni sud dozvolio kantonalnom/županijskom tužiocu da prije okončanja dokaznog postupka izmijeni optužnicu na način da je u izreci presude dodao blanketnu normu iz člana 61. stav 1. tačka 1. ZOOPS na putevima, dakle normu koju nije sadržavala optužnica u vrijeme potvrđivanja, čime je optuženi stavljen u teži položaj od onog u kojem se nalazio u vrijeme potvrđivanja optužnice.

Ovi žalbeni prigovori branioca optuženog nisu osnovani.

Nije u pravu branilac optuženog kada tvrdi da je sud prekoračio optužbu i počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka j) ZKP FBiH, time što je dozvolio kantonalnom/županijskom tužiocu da na glavnom pretresu dana 17.10.2018. godine, prije okončanja dokaznog postupka, izmijeni činjenični opis krivičnog djela koje se stavlja na teret optuženom, tako što je u činjenični opis potvrđene optužnice, dodao blanketni propis iz člana 61. stav 1. tačka 1. ZOOPS na putevima. Prema odredbi člana 290. ZKP FBiH „ako tužilac ocijeni da izvedeni dokazi ukazuju da se izmijenilo činjenično stanje izneseno u optužnici on može do okončanja dokaznog postupka izmijeniti optužnicu”. Citirana odredba ovlašćuje tužioca da izmijeni činjenično stanje u optužnici i na način koji je nepovoljniji za optuženog, odnosno kako to branilac u konkretnom slučaju u žalbi navodi dovede optuženog „u teži položaj od onog u kojem se nalazio u vrijeme potvrđivanja optužnice“, ali sve pod uslovom da takva izmjena ostane u okviru istog krivičnogpravnog događaja koji je predmet potvrđene optužnice tj. da se ne radi o optužbi za novo krivično djelo.

Suprotno žalbenim navodima branioca optuženog, objektivni identitet između optužbe i presude u smislu člana 295. ZKP FBiH nesumnjivo nije narušen, jer se pobijana presuda zasniva na činjeničnom opisu djela iz optužnice koju je tužilac izmijenio na glavnom pretresu. U konkretnoj situaciji povreda objektivnog identiteta postojala bi samo da je sud u presudi dodao opisu krivičnog djela, na štetu optuženog, okolnosti koje optužnica nije sadržavala, a koje predstavljaju odlučne činjenice u odnosu na krivično djelo koje je predmet optužbe. Slijedom navedenog, kako prvostepeni sud nije vršio izmjene u izreci pobijane presude, te kako postoji činjenična podudarnost između izmijenjene optužnice i izreke te presude (istovjetnost djela), onda nema ni povrede objektivnog identiteta, ni prekoračenja optužbe, a time nema ni bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka j) ZKP FBiH.

Optuženi i njegov branilac u žalbama navode da je počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH jer presuda nema razloge o odlučnim činjenicama, a optuženi i zbog toga što je izreka presude nerazumljiva i protivrječna razlozima.

Odsustvo razloga o odlučnim činjenicama optuženi i branilac vide u tome što se u obrazloženju presude ne navodi, niti obrazlaže kako je sud došao do zaključka da je optuženi postupao sa eventualnim umišljajem, pri tome se osporavaju izvedeni dokazi i zaključci koji su utvrđeni u pobijanoj presudi koji se odnose na krivicu optuženog.

Suprotno navodima iz žalbe optuženog i njegovog branioca ovaj sud nalazi da obrazloženje pobijane presude sadrži razloge u pogledu svih odlučnih činjenica sa aspekta postojanja krivičnog djela i krivice optuženog i činjenica odlučnih za primjenu krivičnog zakona radi čega su neprihvatljivi prigovori u žalbi da pobijana presuda nema razloga o odlučnim činjenicama. Drugo je pitanje to što ove žalbe osporavaju pravilnost datih razloga u obrazloženju za utvrđene odlučne činjenice (vezano za krivicu optuženog) jer prigovori takvog karaktera, u suštini spadaju u žalbeni osnov pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pošto se takvim prigovorima, kojima se osporavaju činjenični zaključci u obrazloženju presude, osporava pravilnost tih činjeničnih utvrđenja.

Nerazumljivost izreke pobijane presude optuženi vidi u tome što u izreku presude nisu unesene činjenice i okolnosti koje predstavljaju materijalni supstrat zakonskih obilježja ovog krivičnog djela, jer je u izreci presude navedeno da je optuženi propustio brzinu kretanja svoga vozila da prilagodi osobinama i stanju puta, gustoći saobraćaja i slabijoj vidljivosti u noćnim uslovima, a pri tome nije naveo koje su to osobine i konkretno stanje puta u odnosu na koje je optuženi propustio da prilagodi brzinu kretanja svoga vozila, koja je to konkretna situacija koja ukazuje da je postojala određena gustoća saobraćaja, kakva je konkretno bila vidljivost puta prema kojoj optuženi nije prilagodio svoju vožnju.

Ovi žalbeni prigovori optuženog su osnovani.

Izreka presude je nerazumljiva kada se u njoj navodi samo konstatacija da je optuženi vozio neprilagođenom brzinom za konkretnu saobraćajnu situaciju, a da se pri tome ne

opisuju konkretne okolnosti iz kojih proizilazi neprilagođenost brzine kretanja vozila optuženog saobraćajnim uslovima. Iz činjeničnog opisa krivičnog djela u izreci presude, vidi se da umjesto činjenica i okolnosti koje bi predstavljale bitno obilježje djela, izreka presude sadrži navode koji su sadržina odredbe člana 43. stav 1. ZOOBS na putevima, kada je u pitanju neprilagođena brzina kao bitno obilježje krivičnog djela za koje je optuženi osuđen u pobijanoj presudi. Naime, u izreci pobijane presude je navedeno da je optuženi propustio brzinu kretanja svoga vozila prilagoditi osobinama i stanju puta, gustoći saobraćaja i slabijoj vidljivosti u noćnim uslovima, dakle, navodi se zakonski opis blanketne norme iz člana 43. stav 1. ZOOBS na putevima, dok se ne precizira u čemu se ogledaju konkretne osobine i stanje ceste i gustoće saobraćaja, prema kojim optuženi nije prilagodio svoju vožnju, koji nedostaci su po svojoj prirodi takvi, da izreku presude čine nerazumljivom i predstavljaju bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH zbog koje se presuda mora ukinuti.

Protivrječnost između izreke i obrazloženja pobijane presude optuženi vidi u tome što postoji protivrječnost između izreke i obrazloženja presude u pogledu odlučne činjenice, odnosno u pogledu uzročno posljedične veze između vožnje optuženog i prouzrokovane posljedice. Tu protivrječnost optuženi vidi u tome što je u izreci navedeno da su propusti optuženog vozača neprilagođena brzina i preticanje kolone vozila na mjestu gdje preticanje nije dozvoljeno u direktnoj uzročno posljedičnoj vezi sa nastankom nezgode, dok je u obrazloženju navedeno da je neposredni uzrok nastanka saobraćajne nezgode vršenje „promjene režima vožnje“, iako se vještak saobraćajne struke u svom nalazi i mišljenju i prilikom ispitivanja na glavnom pretresu nije izjasnio da se to i dogodilo. Vještak je naveo da promjena režima u kretanju vozila optuženog podrazumijeva ili reakcije vozača na upravljač ili preduzimanje radnje kočenja, ali se nije izjasnio šta se u konkretnoj saobraćajnoj situaciji dogodilo.

Osnovani su navodi u žalbi optuženog da je izreka pobijane presude protivrječna razlozima, te da je na taj način počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Naime, u obrazloženju pobijane presude (strana 13., pasus prvi), je navedeno da je neposredni uzrok saobraćajne nezgode vršenje promjene režima kretanja vozila pri neprilagođenoj brzini, povodom izvršenja radnje preticanja kolone vozila, uz okolnost nailaska teretnog vozila u traci kojom je optuženi vozilom vršio preticanje, što je dovelo do destabilizacije vozila. Međutim, ovakvo obrazloženje je u suprotnosti sa izrekom pobijane presude kojom je optuženom stavljeno na teret da je prouzrokovao saobraćajnu nezgodu na način što je vozeći brzinom od 123 km/h na dijelu puta gdje je brzina ograničena na 80 km/h, sustigao kolonu vozila, da je propustio brzinu kretanja svoga vozila da prilagodi osobinama i stanju puta, pa je bez usporavanja brzine preduzeo radnje preticanja kolone vozila ispred svoga vozila, gdje je preticanje zabranjeno saobraćajnim znakom, preko ucrtane pune središnje linije prije tunela, koje po smjeru kretanja ima samo jednu saobraćajnu traku, grubo kršeći saobraćajne propise iz člana 43. stav 1. i člana 61. stav 1. tačka 1. ZOOBS na putevima, pa je kod izlaza iz zavoja desnog smjera došlo do zanošenja vozila ulijevo, usljed čega je optuženi kao vozač izgubio kontrolu nad vozilom

na samom ulazu u tunel, te da je prilikom izlaska iz tunela vozilo udarilo u brdo, prevrnulo se na krov, a zatim vratilo na lijevu kolovoznu traku, te udarilo u teretno vozilo koje se kretalo svojom trakom iz suprotnog smjera.

Prema tome, usljed oglašavanja optuženog krivim u izreci presude, da je propustio brzinu kretanja svoga vozila da prilagodi osobinama i stanju puta, te da je bez usporavanja brzine preduzeo radnju preticanja kolone vozila ispred svoga vozila gdje je preticanje zabranjeno saobraćajnim znakom, da je kontrolu nad vozilom izgubio pred samim tunelom, te da je vozilo po izlasku iz tunela udarilo u teretno vozilo koje se kretalo iz suprotnog smjera, te navođenjem u obrazloženju presude da je neposredni uzrok saobraćajne nezgode vršenje promjene režima kretanja vozila što podrazumijeva „reakciju vozača na upravljač“ (u izreci navedeno da je bez usporavanja brzine preduzeo radnju preticanja kolone vozila), a koju je optuženi kao vozač „očigledno“ izvršio pomicanjem upravljača radi izvršenja radnje preticanja (vještak saobraćajne struke prilikom ispitivanja na glavnom pretresu je izjavio da promjena režima u kretanju vozila podrazumijeva ili reakciju vozača na upravljač, ili preduzimanje radnje kočenja, što ukazuje da stav ovog vještaka ne sadrži sigurnost da nešto jeste ili nije, nego samo vjerovatnoću), te navođenje da je destabilizaciji vozila optuženog doprinijela okolnost da u trenutku preticanja kolone vozila nailazi teretno vozilo (u izreci navedeno da je teretno vozilo naišlo nakon izlaska iz tunela), što je posljedično dovelo do zanošenja vozila kojim je upravljao optuženi i udara toga vozila u ivičnjak na samom ulasku u tunel (strana 12., pasus drugi), postoji protivrječnost između izreke i razloga presude u pogledu odlučnih činjenica.

Na ovaj način, počinjena je bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH zbog koje se pobijana presuda mora ukinuti.

Stoga je iz navedenih razloga valjalo žalbu branioca optuženog djelimično uvažiti, pobijanu presudu ukinuti na osnovu člana 330. stav 1. tačka a) ZKP FBiH i predmet vratiti prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Kako je pobijana presuda ukinuta zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka ovaj sud nije bio u prilici da ispituje osnovanost žalbenih prigovora kantonalnog/županijskog tužioca, optuženog i njegovog branioca koji se odnose na druge žalbene osnove.

Kako je prvostepena presuda ukinuta zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, to će prvostepeni sud u ponovnom postupku otkloniti navedene bitne povrede odredaba krivičnog postupka, na koje je ukazano ovim rješenjem, a zatim će nakon pažljive analize dokaza sadržanih u spisu predmeta donijeti novu na zakonu zasnovanu odluku.

Zapisničarka
Amela Kešan,s.r.

Predsjednica vijeća
Nidžara Zlotgr,s.r.